

5. szám.
Febr. 4-én 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Évharmadra, azaz jan.—april hóra **2 pft.**, vagy **2 ft. 10 kr.** új pénz; egész évre **6 pft.**, vagy **6 ft. 30 kr.** új pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál.
Kiadó-hivatal: Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

V. kötet.

A TÉKOZLÓ FIÚ ÉS A KEGYES APA.

„Azt beszélnek édes fiam,
Hogy te tékozló fiú vagy.
Az én szívemet ez tölti
Nagy sötét bánattal búval.“
„Igaz volt az, édes apám
Nagyon sokat elpazaltam,
De már most magamba térek,
S megjön az eszem szép halkan.“

„Szórtad a pénzt, akár kellett,
Akár nem, jóra és rosztára.
Mulandó élvezetekre
És mulandóbb papirosra.“
„Igaz, úgy volt! Adtam biz én,
Ha kértek, Péternek, Pálnak;
De most csak akkor fizetek,
Ha már épen exequálnak.“

„Nyitva, tárva volt a kapud,
Erővel fogtál vendéget
S úgy jártál, hogy az lett az úr,
S ő szorított kívül téged.“
„Hej! nem szokás a vendégnek
A kerekét most kiszedni.
Inkább ha jön, az a kérdés:
Mikor tetszik odább menni?“

„Viseltél sok bolond ruhát,
Abban jártad a világot.
Maskarát tétél magadból,
Héj, nevetett a ki látott.“
„Ugy volt; de már fölkerestem
Öregapámtól viseltet,
Abban majd meg is vénülök
Ha az Isten addig éltet.“

„Szived nemes érzésével
Nagy pazarlást követtél el,
Mint igaz gyöngy a szeméten
Úgy hevert az szerteszélylyel.“
„Szánom, bánom; de maradt még
Ezen elszórt kincséből elég.
Nem adok eztán belőle,
Csak a kik megérdemelék.“

„S drága véred, meleg véred
Tékozolván hányszor ontád?
Hiúságból, dicsekvésből
Ha erőd kétségbe vonták.“
„Ne félj apám, jámbor vagyok,
Sót vághatnak a hátamon;
Orrom előtt piszkálhatnak,
Azt se kérdelem: ki bánta most?“

K—s M—n.

KI HÁT AZ A KAKAS MÁRTON?

Igaz történet. A szerkesztőtől.

(Vége.)

A harmadik színbirálat után Kakas Mártont szerződteté Heckenast barátom ezerkétszáz forint fizetésre; nekem csak az a dolgom volt, hogy a nyugtákat aláírjam s a pénzt elköltsem, és naponkint két órát vegyek Keresztessynél a karddal való verekedésnek mesterségéből, mert a jámbor lidércz legalább ötven embert élet-halálra ellenem lázított ez ideig.

Egyszer azonban megsokallta már az örökös kritizálást és megszólita :

— Hallod-e? ha a pokolból jöttem volna, azt mondanám, eressz oda vissza, mert sokkal jobb multság a danaidák feneketlen hordajába vizet hordani, Sysiphusnak követ hengeríteni, s a háromfejű Cerberust rábeszélni, hogy tactusra ugasson, mint örökösen a kritika száraz malmában örölni; csodálom, hogy Muszkaországban az ólombányák helyett nem inkább színbirálói sáncz-munkára ítélik a halálos bünösöket, gondoljunk ki már valamit mást.

— Jól van; felhatalmazlak valami másra.

Egy óra alatt a spiritus familiaris készen volt a Nagy Tükör tervével.

— Nehéz lesz ez drága barátom! Belesülünk. Nem volt még ilyen dolog mi nálunk; sem írók, sem rajzolók hozzá. Miből állítjuk ki?

— Csak bizd azt rám. Minden kezdet nehéz, majd jó lesz később.

Az igaz, hogy nehéz is volt! Mint a kinek kovácspörölylyel kell egy darab vasból varrótüket csinálni; meg is látszott rajta. A rajzok, a metszések, a hozzáírt szöveg mind szörnyü mértékben hasonlítanak azokhoz a fazekakhoz, a miket Robinson Crusoe öntött kinyában először a pusztaszigeten. Hanem azért az áldott publicum csak bevette azt.

Harminczhat előfizetővel kezdtük meg a vállalatot; kérdezém Mártontól, hogy mennyit nyomassak belőle? ő azt felelé: hatezeret!

Az év vége felé nem maradt fenn belőle több kétszáz példánynál. Pedig az egészben csak a „jön a billog!” ért valamit; hanem ez aztán sokat is ért; — kivált azoknak a szerkesztőknek, a kik megadták az árát.

Egy napon szokatlanul rossz kedvvel tértem

haza. „Baj van, spirité! nagy baj van. Egy jó barátom miatt, a kiért jót álltam, sokat vesztettém; nem is merem kimondani, hogy mennyit? Mi a patvart csinállok most?”

A lidércz orra hegyére tette mutató ujját és gondolkozott.

— Próbáljunk újságot kiadni.

— De hiszen nem kell nekem; adtam én már vagy kilenczféle újságot ki, mindegyikkel megégtém, s örültem, ha a csizmámat ott hagyva a degetben, mezitláb kijöhettem belőle.

— No csak bizd én rám; ez olyan lap lesz, a minek nem árt meg sem az árviz, sem a jég, sem a diplomatia. Ez humoriszticus lap lesz.

— Szégyenlek én olyant csinálni.

— Hiszen nagy szégyen is az, de hát legyen a szégyen az enyim. A legnagyobb ostobaságokat én írom alá; neked semmi bajod vele.

— De én nem értem, hogy lesz, mint lesz? ki látja el majd munkával? Ki ír bele verset, lapba pedig az kell. Nagy versiróink úgy tesznek mint az oroslán, évenkint csak két kölyket hoznak a világra, persze hogy a tengeri malacz minden három hétben hetet fiadzik, de ez is annyiban különbözik némely szapora versiró ijafiától, hogy a tengeri malacz fiának farka nincs, de füle van; emennek pedig se füle, se farka.

— Csak bizd azt rám; írok én verset is, *végső ínségben*. (Ezt az élczet az akademiában hallhatta.) Aztán majd nőnek mások is!

Denique meg voltam szorulva, ráálltam az indítványra; úgy született meg az Üstökös, s az általa nyitott nemzeti kölcsön szerencsésen kiántott fináncziális zavaromból.

Félesztendő haladtával aztán úton útfélen mondogatták az ismerőim, a kik találkoztak velem: „ej de nagy bolond az a Kakas Márton! ej de furcsa ujság az az Üstökös!”

— Hiszen kérem alássan, én egy betűt sem írok bele; mentegetőzém; — én nem is tudom jó formán, mi van benne? Az a Kakas Márton az oka mindennek.

Vettem észre, hogy régibb tudós barátaim nem akarnak rám ismerni, kiknek derogál ez a kompánia. Sőt majd kimaradtam az akadémiái

kandidaturából, mert ellenem vetették, hogy nem lesz-e az majd orczapirulás másokra nézve, ha ilyenféle philosophusok is tévednek az ünneplés terembe, mint Kakas Márton principálisa?

Azonban már egyszer meg van; nem segíthetek rajta. Elismerem én magam is, hogy ez az Üstökös nem egyéb, mint csupa merő bohóskodás; igazán nem is érdemes benne valami okos dolgot keresni; hanem én elhárítok magamról mindent, én nem vagyok benne részes; engem ne

tessék érte korholni: Kakas Márton mindennek az oka; ő hiábavalóskodik itten, én magam csak a korrekturát viszem a lapnál.

Azért még egyszer alázatosan engedelmet kérek, hogy a világon vagyok, majd egyszer ezt a hibámat is megjavítom, s akkor Kakas Márton is elviszem magammal; addig pedig kérem alászan hogy ne kívánják kiadatását tőlem, mert apjának egyetlen fia, s ő keres az egész háznépre.

J. M.

M A G Y A R R A R E I.

Ezelőtt nyolcz évvel történt, mit most elbeszélendek. A szegedi gyorskocsival utaztam Pestre. A kocsiban csak hárman ültünk: egy erdélyi sertéskupecz, egy alföldi töröl vágott magyar öreg úr és én. En szivaroztam, ámbár nem a legjobb fajta dragadéroszat; a kupecz szintén pöfékelt vékony, hosszúszerű pipájából valami irtóztató szagú kapadohányt; az öreg úr pedig a nem a legjobb illatu füstvegyülettől borzasztóan trüszkölt.

Egy darabig csak állta öreg szomszédom. De végreis elszakadt türelemfonala, és így szólott hozzám:

— Ugyan öcsém uram, mit gondol, miféle borzasztó takarmányt szíhat ez a kupecz?

— Én is épen azért szivarozom, — felelém neki — bár ennek sincs a legfölségesebb aromája, hogy ne érezzem a még ennél is kiálthatlanabb szagot.

— Hát tiltsuk meg neki a dohányzást.

— Igen, de ő nem fog szót fogadni.

— Az igaz. De csak én tudnék vele beszélni, majd elhagytatnám én vele szép szerével.

— Hogyan? — kérdém kíváncsian.

— Hát csak úgy . . . hanem kérdezze csak meg öcsém uram, nem adná-e el *felit* a pipaszárjának, mondja neki, hogy adnék érte egy huszast.

Én megmondtam a kupecznek, és ez készséggel nyújtotta át pipaszárját az öreg úrnak, hogy vágja hát ketté. Az öreg elövette zsebkését, és mikorra a kupecz észrevette volna, pipaszárja ketté lön metszve, de nem úgy mint ő gondolta *keresztben*, hanem *hosszában* a furáson végig, úgy hogy sem az egyik, sem a másik felit nem lehetett többé használni, a kupecz maga is jót nevelt az öreg úr ötletén.

A jelen kis vonást, csak némi jellemzéseül

mondtam el utitársamnak. Ámbár a történet, mit elbeszélni ígértem, csak most kezdődik, de melyet én még mai nap se tudok magamnak tökéletesen megfejtetni; ha pedig elbeszéltem, a tisztelt olvasó bizonyosan azt fogja mondani, hogy „jó messzire eldobtam a sulykot,” vagy prózai nyelven nem egyéb az egész füllentésnél. De miután most már Rarrei lószelidítési titka sem oly ismeretlen, hát én sem tartom oly természetfeletti csudának.

A dolog így történt.

Félegyháza és Kecskemét között útközben ránk sötétedett, még pedig oly vastagon, hogy akár harapni lehetett volna belőle, minek következtében kocsisunk az utat eltévesztette, mi nem is volt csuda, mert itt e homokbuczkák között rendezett országutat még csak hiréből sem ismerték. Vagy két óráig haladhattunk így, a nélkül hogy valamely élőlényre bukkantunk volna; bár közöttünk megmérhetetlen távolban a pásztor-tüzek sokasága csillogott. Miután minden igyekezetünk sikertelen lön, a bizonyosan bekövetkező eső elől valamely csárdába menekülhetni; elhatároztuk a legközelebbnek látszó tűz irányában haladni, mit egy jó fél óra alatt el is értünk. Egy juhásztanya volt. Itt azon kérdésünkre, hogy mily távol van ide falu, vagy csárda? azon feleletet nyertük, hogy bizony jól kell tudnunk az utat, ha három óra alatt ilyesmit akarunk elérni. Mit volt tenni, minthogy lovaink is fáradtak voltak, elhatároztuk az éjt itt tölteni e barátságos emberek között, kik nádból készült gunyhójkát a legnagyobb készséggel ajánlák fel éjiszállásul. De mi a helyett, hogy aludtunk volna, örömmel hallgattuk jószívü gazdáink pásztori meséit.

Egyszer öreg barátom azon kérdést koczáz-

tatta a juhászok számadójához, hogy nem féltik-e ilyenkor, mikor senki nincs a juhok között, hogy ellopnak közülök néhány darabot.

— Nojsz' az kéne még, felelt mosolyogva öreg juhásznak — hát mért tartanám én azt a három kutyát; olyan három pára az uram, hogy dolgot adna még a *féregnek* is (így nevezik a farkast), nem hogy ember birna tőlök juhot elhajtani.

— És annyira bizik kutyáiban, öreg barátom? hát ha mind ezek daczára találkozónék olyan ember, ki birna a nyájból juhot hozni, mit szólna rá.

— De már szeretnék én annak az embernek a szemibe nézni.

— Hát ha például én volnék.

— Hát biz én akkor azt mondanám, hogy egyet se szólnék, hanem a helyett kést fognék, és lerántanám annak a birkának a subáját, és reggelre jó paprikást ennénk belőle.

Erre öreg utitársam szó nélkül lépett ki a gunyhóból, bár eleget figyelmeztették a szerintök bizonyos veszélyre, nem használt semmit. Ő ment.

Az öreg kilépte után mély csend állott be a gunyhóban, pillanatonként vártunk a kívülről

jövendő zajra; elmúlt öt, el tiz percz, semmi nesz, mire a számadó azon megjegyzést tette, hogy az öreg urnak alkalmasint az inába szállt a bátorsága, mert a kutyák nem ugatnak.

De alig ejté ki az utolsó hangot, ime belép öregünk és ezen szavakkal teszi le nyalábjából, a magával hozott valamit a gunyhó közepire:

— No juhászgazda, itt a birka, rántsa hát le ígérete szerint subáját.

De juhásznak nem tudott erre egyet se szólni a bámulat miatt, mert a hozott tárgy nem *birka*, hanem a nyáját őrző legmérgeesebb nagy komondor volt, mely vadságának legkisebb jelét sem adva, feküdt a gunyhó fővényén mindaddig, míg becipelője egy riasztó szavától feljévedve, felugrott és borzasztó ugatás között iramlott ki az éji homályba.

Azonban öreg juhásznak beváltotta szavát, azon kis különbséggel, hogy nem ugyanazt, mit öreg barátunk behozott, de egy saját kezével kifogott birkát főzött meg reggelre.

Ugy-e kétkednek önök. Pedig egy betüig igaz.

Sz. J.

KRÓNIKÁS ADOMÁK.

A kedvencz-róka.

Volt * herczegnek egy kedvencz rókája, maga lötte el anyját, s a kölykökből csupán ez egyet sikerült kézre keríteni, ezt aztán magához szoktatta, mely bárhová házieb gyanánt követte. Nagy kedvességben volt a kis rókafiú gazdája előtt, ki is Berlinben töltvén a telet, az ottani fővárosi vendégek igen nagy mulatságot találtak az elöttök ismeretlen virgonc állatkában. Este hűségesen helyt foglalt ura lábánál, s persze a benne tanyázó, még nála is elevenebb állatkák nem nagyon nyugalmas éjeket szereztek a herczegnek, de ő kedvenceért békével türte még azon alkalmatlanságot is. Azonban melegedvén az idő, a rókaszellérek is tetemesen szaporodtak, annyira, hogy a herczeg minden jó akarata mellett sem türheté tovább az alkalmatlan szomszéd-ságot, elkergette tehát lábától, de a kis pajkos rögtön visszasompolygott helyére s fél éjjel ezen örökös le és felmenetelben telt el, s a herczeg megboszankodván, lovag korbácsával jól elmustrálta; ez használt is, mert a rókafiú nem mászott

fel többet... Ámde jó puha fekhelyhez levén szokva, sehol a szobában alkalmas tanyát nem talált magának, járt, kelt mindenfelé, az asztalon levő tintás edénybe bele lépven, a drága albu-

mokra, szönyegekre, pamlagokra gyönyörű rókatalpokat pingált; még ez se birta a herczeg türelmét kifogyasztani, más éjre az előszobába záratott, hol egész éjen át az ajtót kaparta, s va-

lódi róka melodiával kért bebocsáttatást; megkönyörült rajta gazdája s szobája egyik szegletében lánczra téteté, de az átkozott jószág nagy szenvedélyt találván a lánczsörgésben, más éjen örökké zörgött csörgött vele, — ura persze vi-

lágért se alhatott, — azután zsinegre köttetett, hanem azt elrágván, a szobában rettenetes garázdálkozást vitt véghez, tentás-, theás edényeket feldöntött, üvegeket összetört, s más ily csin-

tevésekkel mulatta magát. Már ekkor irgalomra nem talált s leküldetett az udvarra, hol csak hamar a különféle ebekkel barátságot kötven, nagyon jól találta magát, s harmadnapra egy baromfi se maradt életben, generalis collatit csapott azokból magának s eb-collegáinak. — A herczeg sajnálta agyonlőni kedvenczét, vadász-

ebeit uszította rá, azok a mint megrohanták, a rókafiú enyelegve ugrál feléjük s bántatlanul hagyják kedves játszótársukat. Idegen ebek hoztattak, melyek kiméletlenebbül bánván az ismeretlen vaddal, a megszorult róka egy emésztő csatornába bujt; estére azonban nem találván a szállást alkalmasnak s a herczegi szoba kényelme is eszébe jutván, a vízvezető csatornán felkapaszkodva, az ablakpárkányra ült s szomorúan nézett

be azon a jó meleg szobába; eltökélte magát, bezúzza az ablaktáblákat, s azon lucskosan, sárosan elhelyezi magát a dagadó ág-vánkosokra. Képzelné lehet a herczeg boszuságát, a mint szo-

bájába nyitva, az iszonyú büz orrát megüté, s ágyát elrondítva találta.

Igy jár az, a ki rókát vesz nevelésbe s nem tudja felmondani a barátságát!

Kappan Tóbiás.

VERSEMÉNYEK

sok mindenről.

I.

Régi nóta . . .

Mint aféle malomkerék —
 Ivott, de bort — férjem uram,
 S ezért aztán felesége
 Jól lehordta minduntalan.

A korholást föl se vette,
 Nem fogott rajt semmiképen;
 Egykedvűleg válaszolt rá:
 „Régi nóta — feleségem . . .“

Történt egyszer, hogy józanabb
 Vala a férj, mint rendesen;
 S felesége szobájában
 Egy nagy csizmát észreveszen . . .

Ütött ő is zajt, de nagyot! —
 S nem tetszett neki sehogyan,
 Hogy ő vele szólt a neje:
 „Régi nóta — férjem uram . . .!“

II.

Kemény szív.

Kemény, kemény
 Mint sziklabércz
 A te szived,
 Vagy mint az ércz.
 Megvallhatom
 Szerelmemet:
 Nem olvad az,
 Bár szóm meleg.

S hiába vagy
 Szilárd leány,
 Szived nyitját
 Jól tudjuk ám!
 Bejuthatunk
 Könnyen oda,
 Gyöngécskén jár
 A závara.

Szerelmedet
 Úgy vallanád,
 Mint harmatnak
 A kis virág,
 Csak ejteném
 Ki én e szóm:
 „Nősülni van
 Most szándokom! . . .“

III.

Sors úr haragszik.

Becsapta a sors könyvét, mint
 Gábor diák pünkösöd napján;
 Mert hogy írva volt részemre
 Egy kis boldogság a lapján.

Duzzoghat már urambátyám!
 Keblemen van a leányka,
 S onnan ugyan senki fia
 Le nem tépi, le nem rántja! . . .

Hanem azért mégse álljon
 Boszut rajtam, — kérem szépen . . .
 Megöszülök, — ha kijárja:
 Hogy ő legyen feleségem! . . .

IV.

Félek valamitől! . . .

Nem bámulom én az eget,
 Hanem inkább égő szemed;
 Nincsen abban soha boru,
 Nincsen mennykő, sem háboru . . .
 Olyan édes pillantása,
 Mint a — mint a cukros kása! . . .

Jösz te ide kebelemre
 Dicső lányka, szívem szentje,
 Hadd fonjalak karjaimba,
 Mint a rózsát a zöld inda;
 — Hanem aztán neked legyen
 Ám több eszed — szép kedvesem! . . .

V.

Vásárfia.

Vásárfiát kaptam,
 A kedves lányka vett;
 Hanem bizon sehogy
 Sincs benne köszönet! . . .

Égő szívet vártam,
 Melyen galambfiak
 Piros rózsák között
 Szépecskén játszanak.

S aztán . . . oh rosz izlés,
 Rosz mindenek felett! —
 — Adott egy átkozott
 Nagyságu serleget . . .

Kukoricza János.

Kicsalta a papot székéből.

Cs—n B. megyében történt a következő eset. Egy vasárnap délután az odavaló lelkész felszólítja a s... i tanítót, hogy helyette végezze az istentiszteletet. A tanító megjelenik, beül a papi székbe, a gyülekezet énekel. Mivel pedig a tanító egy kissé világias nyári öltönyben volt, egyik első székben ülő érdemes atyafi vélvén, hogy ez valami profanus ember s tévedésből ült a papszékbe, elkezd neki integetni s ezt addig teszi, míg a tanító, nem tudva, mire való legyen integetése, kilép hozzá. Az atyafi ezt súgja fülébe: „hallja az úr! ide üljön, nem oda, mert az a pap széke.“

A tanító pedig mint tudni lehet visszaült székébe s végezte az isteni tiszteletet. Hanem a szegény atyafi bezzeg irult pirult, s e tetteért a hamis fiatalság még ma is így szokta lefőzni a jámbort: „Hallgasson kend, kend egyebet sem tud, mint a papot kicsalni székéből.“

Furcsa okoskodás.

L—n B. megyében, óra is van a toronyban. Ez az óra mint minden más óra, gyakran megbomlik vagy is rozsul jár. Az előljárók tanácsot tartanak, hogy segíthessenek a dolgon. E végett két észeki órást felszólítanak s tudni akarják, melyik, micsoda feltételek mellett vállalná el az óraigazítást vagy a velebánást. Egyik ily feltételt tűz ki: ő — úgymond — felügyel az órára, ha évenként neki négy mérő búzát adnak. Másik ezt mondja: „Én, ha kigyelmetek fizet 24 váltó forintot, egyszerre most úgy kiigazítom az órát, hogy vele tizenkét évig nem lesz bajuk.“ S kérdés, melyik ajánlata fogadtatott el? Az elsőé, ez okon: hm! ha amannak 24 frtot fizetünk, majd úgy megcsinálja az órát, hogy többé telé se jön; de emez köteles lesz évenként, a bíró által rendelt szekeren többször is kijönni és így megcsinálja a négy mérő búzát.

Jus gladii.

Gróf V. egy felásott ős szablyával ajándékozott meg, s kitisztítását egyik tisztjére bízta, ezalatt előparancsoltatott egy béres szolgál, vinne levelet a szomszéd falubeli tiszttartóhoz, a berendelt cseléd végig bámulta az ismeretlen nagy pallost s súlyját próbálva, kérdi:

— Mi lehet ez instálom alássan?

De a tiszt beszédére nem ügyelve, kezeibe adta a levelet azon utasítással, hogy gyorsan járjon s magára hagyja a cselédet, — ez a pallost vállra véve ballagott a levéllel a szomszéd falu felé. A tiszttartó épen verem tisztítással bajoskodott, midőn meglátja távolról a sajátos fegyveres expressust, s a levélben semmit nem olvashatván az öreg pallosról:

— Hát ezzel mit akartok? — kérdi rámutatva.

— Hát elküldték ezt is nemzetes tiszttartó uramnak

A munkások különös tudnivágygyal kérdezősködtek felőle a tisztól, kinek egy sajátos gondolat villant agyán keresztül.

— Ez fiaim a jus gladii, hallottátok-e hírét?

— Igenis, — válaszolt egy-kettő.

— Tudjátok meg tehát, hogy a méltóságos gróf nekem most jus gladiumot küldött, ezzel egyszer szúrni, kétszer pedig vágni szabadságomban áll, bárkit is bűntetlenül.

A munkásoknak nem nagyon tetszett ezen magyarázat, azonban egész faluban hire futamodván, a tiszttartónak többet egyikre se lehetett panasza.

A fakó templom.

Megáll a hegyközi barkó a m—i kéttornyú zárda-templom előtt, s a mint csudálkozva bebámul, orgonahang üti meg füleit, fővegét lekapva nagyot sohajt:

— Een eedes Estenem! teremtöm! minek is győneel te a mi fakó templománkba, ha elyen óri helyen lakhatol!

A telegráf.

— Neezze szi komee! mire való az a sok ruhaszáreétó? — kérdi egy barkó asszony a másiktól, rábámulva a telegráf-sodronyra.

— Nem az a joo bagi! — magyaráz amaz — mert azon a vaskocsi jár, mekor éém ide le nem mehet a nagy habaréékba.

A federweisz.

— Fuss csak Maresa a patikába, gyorsan, hozz két garasára federweiszot! — kiált az úrfi, nyalka csizmája felhúzásán erőködve.

Szalad Maris, s kér a gyógyszertárban a ténsúrfi részére két garasért „fejbemásztót.“ Persze olyan portékával nem tudtak hirtelenében szolgálni.

Metsző-kés.

Kora reggel kimentek a napszámosok a tiszt. uram szőlejét metszeni, két metsző-kést azonban honn feledtek. Az öreg úr rettenetesen töprönködött rajta, hogy tölti a két napszámos heveréssel a drága időt, utánok azonban a reggeli isteni tisztelet végeztéig nem mehetett. A mint az úrimádságot mondja, méltó aggodalmában az utolsó szavakat így könyörögte el, „mert tied az ország, a hatalom s a metsző-kés. Amen.“

Kakas Márton emléklapjaiból.

— Ugyan édes bátyám, mért nem csináltat már magának egy tisztességes budát?

— Hát hiszen ez is buda.
— Igen bizony; — de Ó-Buda.

— Statistikai adat! Azokkal a tudós urakkal, a kik mindig azt hánytorgatják, hogy magyar ember, apraját nagyját összeszámítva, nincs több a világon öt milliónál; ezennel tudatjuk e következő érdekes statistikai adatot: — a mult évi novemberi vásártól mai napig a pesti és vidéki piacokon elkelt 450 ezer csomó kordován; minden csomóban van 10 darab, minden darabból lesz egy pár csizma. Tehát eddigelé 4 millió ötszáz ezer embernek van kordován csizmája Magyarországon; — hol vannak még az asszonyok, leányok és gyermekek, és hol vannak azok, a kiknek éppen semmi csizmájuk sincs!

— Az erdőirtásnál felettébb nagy tüzet találtak rakni az ott működő parasztok, mit az ispány meglátván, feljelentette a tiszttartónak, hogy tiltsa meg nekik, mert féltő, hogy az egész erdő lángba borul.

A tiszttartó hivatja a parasztok egyikét, és megdorgálta, hogy mért csinálnak oly nagy tüzet.

A paraszt nem jött zavarba, hanem ilyen mentséggel állott elő:

— Hiszen tekintetes uram, néha olyan tűzünk van, hogy rá se tudunk nála gyujtani, — a miben igaza is

volt az atyafinak, mert a nagy melegségtől meg se lehetett közelíteni.

— Ugyan atyám uram, miért vesz oly fiatal feleséget hatvan éves korában? — kérde egy fiú, másodszor nősülő atyjától.

— Mert fiam, még *most is* oly szépeknek találok a fiatal leányokat, mint *húsz éves* koromban?

— Tekintetes uram, a k—i vár bombáztatásakor megsüketültem; nem lehetne a bajomon segíteni? — kérde egy polgártársunk X. orvost.

— Micsoda életrendszert követ? — kérde tőle az orvos, néma jelekkel.

Ez elmondá neki.

— Hát bort szokott-e inni?

Három itezét napjában.

— Az sok, felettébb sok. Fogja el magát a boritaltól, és éljen gyógyszereimmel, fogadom, hogy két hó mulva mindent fog hallani.

Fülbetegünk hozzá látott a diétához, és csak ugyan két hó alatt füle meggyógyult. Ekkor találkozik vele az orvos és azt kérdi tőle:

— Nos barátom, hát hall-e már jól.

— Jól hallani jól hallanék, csak az a baj, hogy semmi *jót* nem hallok (a mostani ujságokért nem igen érdemes az embernek magát elfogni két hóig a boritaltól).

Diodorosz.

A görbült Sokleszt, Diodor, ki imigy egyeníté,
Három négy lábnyi kődarabot teve rá

A hátára; s azok szörnyükép nyomva gerinczét,
Meghala, — és mint a linea, lett egyenes!

Nikarkhosz.

R é b u s z .

A 4-dik számbeli rébusz megfejtése.

„Földiekkel játszó égi tünemény.“